

УСЕ ПАМ'ЯТАТИ. НІЧОГО НЕ ПРОЩАТИ...

Усе пам'ятати! Нічого не прощати російським зайдам після закінчення війни... Конче потрібні суворі адміністративні заходи проти російського агресора та його розтлінної пропаганди – й українських прибічників «русского міра».

...Пам'ять закарбувала київського таксиста, ветерана війни, сивого, хоч іще не старого, з втомленим поглядом людини, яка хронічно не досипає. Вдягнений був у камуфляжну стару куртку, а запам'ятався своїми важкими словами, сповненими лютою ненависті:

– Я тим кацапам ніколи не прошу! Що вони нарobili... Брат із жінкою і донькою загинули у Василькові, а я на фронті такого надивився... Дивлюся, а тут дехто з наших уже чекають їх. Йй-богу, організую після війни загін й буду вбивати москалів, щоб духу їхнього тут не було...

Я подумав, що він не жартує й що антиросійські ескадрони смерті з'являться на нашій землі після війни.

...Україні вже сьогодні треба готуватись до сусідства з Росією – країною-терористом – в умовах перемир'я чи «сталого» миру.

Нам потрібне законодавство, що передбачає побудову надійної стіни, потужного санітарного бар'єру проти російської чуми. Насамперед, потрібні закони, схожі на «закони Бенеша» 1945 року (Benesovy dekrety), який оголосив, що «німці – наші непримиренні вороги».

Нагадаю, що це була всеохоплююча система із 143 декретів, спрямована на подолання тої жахливої шкоди, що завдало Чехословаччині захоплення Гітлером Судетської області в 1938 році й наступна окупація країни в 1939 році. Зокрема, в результаті прийняття президентом ЧСР Е.Бенешом суворих адміністративних рішень, схвалених Великою Трійкою в Потсдамі (Трумен, Черчилль, Сталін, 1945), з території Чехословаччини було депортовано біля 3 мільйонів громадян Німеччини й Угорщини як окупантів. Ті, хто залишилися, змушені були носити нашивку з літерою N – або свастикою, вони були позбавлені ряду прав, зокрема їм було заборонено розмовляти німецькою мовою в публічних місцях. В ході вигнання загинуло від 15 до 30 тисяч німців, а Судети назавжди перестали для них існувати, як колишня Бать-

ківщина. В цілому біля 90% етнічних німців покинули територію Чехословаччини.

Одним з основних законів повоєнного часу бачу «Про захист України від агресії Росії». В ньому повинні бути передбачені такі положення:

1. Жорстко обмежені будь-які контакти (економічні, бізнесові, наукові, культурні, спортивні, людські) строком мінімум на 20 років з можливістю продовження на наступні 10-20 років. Візи для росіян мають видаватися у рідкісних випадках, а громадяни РФ повинні перебувати на території України під жорстким контролем силових органів.

2. Всі громадяни Росії, переселені на територію України в 2014-2025 й далі роках, мають бути ДЕПОРТОВАНИ без виключень, як окупанти.

3. Вживання російської мови в публічних місцях забороняється, російські телепрограми та інтернет ресурси мають бути відключені.

4. Проросійські «ждуни» й колаборанти мають бути покарані у відповідності до ступеня провини – від позбавлення громадянських прав до депортації та позитивного ув'язнення.

5. Антиросійський бар'єр повинен передбачати також профілактичні заходи щодо так званих «хороших рузких» – Ходорковських, Навальних і т.п., які сьогодні в Європі мають телевізійні канали та видавництва, і голос яких лунає голосніше українського. Вони, як тимчасові наші союзники під час війни, після припинення вогню кинуться в Україну зі своїм прославленням «прекрасної Росії майбутнього», нав'язуванням нам своїх шовіністичних наративів.

І нам, українським патріотам, не буде однаково (КАКАЯ РАЗНИЦА!) – бачити як знову зароджується на нашій землі кривава хвиля російського реваншу.

6. Етнічним росіянам треба дати вибір: або вони залишаються з Україною і живуть за нашими правилами, або повертаються в Росію, в рідні краї – Тюмень, Воркуту, Пермь.

Повернення до старої, передвоєнної ситуації схиляння перед Москвою, повзучої русифікації та спільних грошових оборудок буде для України згубним. Пустіть брудне болото на свої землі – і воно знищить чисті озера.

Тому конче потрібні суворі адміністративні заходи проти російського агресора та його розтлінної пропа-



ганди – й українських прибічників «русского міра».

Щодо російської мови, яку московські колонізатори примусово насаджували в Україні упродовж століть, то прикладом вирішення проблеми може служити Ізраїль:

Після Другої світової війни, коли у вогні Голокосту згоріло до 6-ти мільйонів європейських євреїв, які розмовляли на їдиш, подібному до мови німецької, у 1948 році щойно заснована держава Ізраїль радикально ВІДМОВИЛАСЯ від їдишу й проголосила древньоєврейську мову іврит державною. Із 1952 року в Ізраїлі заборонено публічні виступи на їдиш, використання цієї ЄВРЕЙСЬКОЇ мови в театрі та кіно.

Українська та англійська мови мають стати пануючими в Україні і поготів, що ми вже маємо плеяду телекоментаторів, публіцистів, політиків, які блискуче володіють українською, збагачують цю гнучку і пластичну мову.

Дуже важливим актом виходу української мови з чорносотенної території нашого ворога вважав би перехід на ЛАТИНСЬКИЙ алфавіт, який можна було б реалізувати упродовж десяти років.

Українська держава повинна за прикладом Польщі зробити все для широкого впровадження нашої мови і культури на міжнародну арену, сприяти перекладам художньої, політичної та наукової літератури на європейські та азійські мови. Голос України – великої держави – має звучати на весь світ, а не тулитися в мовному гетто.

Жертви російських злочинів вимагають: НЕ ЗАБУТИ! НЕ ПРОСТИТИ! Наш обов'язок – почути ці крики і шепоти.

Юрій ЩЕРБАК,
письменник і дипломат, Голова
Ради Незалежного Медіа Форуму